

SZUBJEKTÍV ÁTTEKINTÉS AZ ÉBEN-HAÉZER GYÜLEKEZET MISSZIÓS TEVÉKENYSÉGEIRŐL

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS.....	2
1. A GYÜLEKEZET ÉS A MISSZIÓ.....	3
1. 1 A GYÜLEKEZET MISSZIÓS CSOPORTJÁNAK KIALAKULÁSA	3
1. 2 KAPCSOLAT A KELET-EURÓPA MISSZIÓ ALAPÍTVÁNNYAL.....	4
2. A GYÜLEKEZET KÜLMISSZIÓS TEVÉKENYSÉGEI	5
2. 1 MISSZIÓ ALBÁNIÁBAN (1995)	5
2. 2 MISSZIÓK ROMÁNIÁBAN (1996, 2004, 2005).....	6
2. 3 MISSZIÓ SZERBIÁBAN (2003)	7
2. 4 MISSZIÓ UKRAJNÁBAN (2006).....	9
3. A GYÜLEKEZET BELMISSZIÓS TEVÉKENYSÉGEI.....	10
3. 1 HAJLÉKTALANMISSZIÓ	10
3. 2 MISSZIÓ A GYERMEKEK ÉS CSALÁDOK FELÉ.....	11
3. 3 EGYÉB TEVÉKENYSÉGEINK	12
ÖSSZEGZÉS	12

Bevezetés

Nem járunk messze az igazságtól, ha azt állítjuk, hogy a keresztény hit egyfajta gyógyszer a világ felgyülemlett problémáira, kollektív orvosság a bűnre és a halálra. Végtelenül felháborító és önző lenne, ha ezt az univerzális megoldást elzárnánk a bennünket körülvevő emberektől, továbbmenve feltétlenül úgy helyes, ha felhívjuk rá figyelmüket.

A keresztények missziótudata részint ebből a felismerésből kell táplálkozzon: nem pusztán parancsteljesítés, hanem az arról való meggyőződés, hogy a létező legfontosabb üzenet tolmácsolása képes tartós és Isten szerint való változásokat okozni, melyekre mindenkinek szüksége van. Jaj nekünk, ha nem hirdetjük az Evangéliumot!

Jelen dolgozatomban arra teszek kísérletet, hogy röviden összefoglaljam gyülekezetem, az *Agapé Gyülekezetek Ében-Haézer Közösségének* (a továbbiakban: *Ében-Haézer Gyülekezet*) eddigi kül- és belmissziós tevékenységeit. Közösségünk ebben az évben ünnepelheti tizenhatodik születésnapját. Számomra különösen nagy öröm, hogy a misszió és evangelizáció a kezdetektől fogva szerepelt feladataink között, egyre tudatosabb módon végeztük és végezzük azt mind a mai napig. Úgy vélem, ha egy keresztény gyülekezet gondolkodásmódjáról szeretnénk teljes képet kapni, feltétlenül markáns pontja ennek, hogy a közösség nyitottságát megvizsgáljuk. Az a gyülekezet, melynek ajtóit nyitva állnak a kívülállók felé, sőt gyakran maga a gyülekezet megy ki a nem hívő emberekhez, szerintem nyitottnak nevezhető.

Az Ében-Haézer Gyülekezet ilyen gyülekezet. Szakadás útján alakult, melynek során egy másik közösségből kiválva jött létre. Az első időszak bár eltelhetett volna teljes bezárkózással (egyfajta „szerveződési idővel”, melynek során saját magát kezdi építeni a gyülekezet), valójában azonban már a kezdetektől jelen volt ez a fajta nyitottság.

A dolgozat első szakaszában azt szeretném ismertetni, hogyan és milyen formában alakult ki az Ében-Haézer Gyülekezetben a missziós gondolkodásmód, s milyen módon próbált megmutatkozni. Kiemelt szerepet kell kapjon ebben a *Kelet-Európa Misszió Alapítvány*, mely szervezettel nagyon régi és szeretetteljes együttműködést ápolunk mind a mai napig.

A második szakaszban gyülekezetem külmisszióiról szeretnék áttekintést adni. Az évek során gyakran jártunk a Magyarországot körülvevő régiókban, elsősorban magyarok lakta területeken, hogy hirdessük az Evangéliumot.

Végül pedig a harmadik rész a belmissziós feladatainkról szól, melyek rendkívül változatosak és felölelik a gyermekes családok megszólítását, a hajléktalanmissziót, a használtruha-akciót és más tevékenységeket egyaránt.

Úgy vélem számomra is jó dolog kicsit visszatekinteni arra, mit tett értünk az Úr, s mi az amit mi tehettünk az Úrért.

1. A gyülekezet és a misszió

Az Ében-Haézer Gyülekezet 1993 őszén alakult, kezdetben húsz fővel. Istentiszteleteinket Csepelen szerveztük abban a művelődés intézményben, melynek fizikai korlátait most kezdjük megérezni. Az elmúlt időszakban a gyülekezet mintegy száz főre gyarapodott – hitünk szerint ez nem a növekedés vége, hanem csak a kezdete.

1. 1 A gyülekezet missziós csoportjának kialakulása

Mielőtt 1994-ben megtértem volna, már hónapokon keresztül jártam a frissen megalakult közösségbe: első kapcsolatom a gyülekezettel evangelizációs tevékenységet takart. Az akkor még kamaszokból álló *Melita* pantomimcsoport feladatot kínált számomra egyik színdarabjában. A csoport neve az Apostolok Cselekedetére utalt, egész pontosan Málta bibliai nevére, ahol Pál felüdülést szerzett. A pantomimcsoport tagjai a gyülekezet akkori ifjúságából álltak, az előadott történetek nagyobb részét ők maguk írták, témáikban főképpen a nem hívő emberekhez kívántak szólni, a darabok jelmezeit, zenéit saját maguk szerkesztették. A nagyjából tízfős csoport minden héten egyszer-kétszer verbuválódott össze, hogy imádkozzon és a pantomimdarabokat gyakorolhassa. A *Melita* szolgálati területe nem kizárólagosan a csepeli régióra korlátozódott: igen sokáig, gyakorlatilag családos korunkig elkísért bennünket és minden missziós tevékenységünk egyfajta velejárója volt, hogy pantomimtörténeteket adunk elő. Előfordult, hogy hosszabb időn keresztül havi rendszerességgel szerveztünk pantomimesteket az általunk bérelt intézményben, melyet előzőleg több heti plakátozással, újsághirdetésekkal és személyes meghívásokkal igyekeztünk meghirdetni. Ezek az estek általában látogatottak voltak, a pantomimok bemutatása mellett természetesen verbális módon is elhangzottak bizonyágtételek, hasonlóképpen az Evangélium is.

A *Melita* pantomimcsoport az ország sok pontján megfordult, különféle gyülekezetekben, konferenciákon, fesztiválokon szolgált, melyek közül talán a legmaradandóbb az évente megrendezett *Jubál Fesztivál* volt Gödöllőn – ennek során utcai evangelizáció és színházi műsor egyaránt terítékre került.

Az Ében-Haézer Gyülekezet ekkoriban – ha nem is túl sűrűn – szervezett utcai megmozdulásokat, melyek közül közösségünkhöz köthető a *Felvonulás Jézusért* magyarországi elindítása. Ez a nemzetközi mozgalom gyakorlatilag egy látványos utcai hitvallást takart, melynek során többezres tömegben vonultunk végig Csepel utcáin Istenről énekelve, transzparenszeket lobogtatva és az Igét hirdetve, mindenféle felekezetről. Az első két ilyen alkalom szervezése az akkor még aprócskának számító gyülekezet minden erejét és teljes kapacitását igénybe vette. Lelkipásztorunk, *Schönek Alfréd* és felesége *Schönek Márta* éjjel-nappal dolgoztak a rendezvény tökéletes lebonyolításáért, s én magam ennek kapcsán ismertem meg feleségemet is.

A gyülekezet tehát a kezdetektől fogva hangsúlyos szerepet szánt a misszióknak és evangéliumhirdetésnek, melynek feladata azután olyan formákat öltött, melyhez külső segítséget kaptunk.

1. 2 Kapcsolat a Kelet-Európa Misszió Alapítvánnyal

Kicsit furcsa érzés számomra a Kelet-Európa Misszió Alapítványról írni – ezekben a hetekben ugyanis kiderült, hogy belátható időn belül jövődöbeli munkahelyem lesz a szervezet. Mindazonáltal a Kelet-Európa Misszióra (a továbbiakban: KEMA) nem tudok szimplán munkahelyként tekinteni, még akkor sem, ha valóban rengeteg munka és feladat során keresztezték egymást útjaink.

A KEMA segített bennünket hozzá ahhoz, hogy egyszerűen és hatékonyan tudjuk hirdetni az Evangéliumot. Az általuk szervezett missziós utak ugyanis levették vállunkról azt a terhet, hogy az adott misszió körülményeivel – az utazástól kezdve a szálláson át az étkezésig – nekünk kelljen foglalkozni. Ilyen körülmények között sokkal inkább lehetséges a fő feladatra koncentrálni és minden szükséges szervezési munkát mellőzni.

A KEMA által szervezett *Barnabás táborok* azonban nem csupán a gyakorlati dolgokra, hanem a szellemi felkészítésre is figyelmet szenteltek. Ezek az általában ötnapos konferencia-jellegű összejövetelek az Alapítvány inárcsi bázisán szerveződtek – aki a missziós szervezettel kívánt részt venni bármilyen küldetésben, kötelezően részt kellett vennie a Barnabás táborban is. Az ötnapos tábor során leginkább az este szervezett istentiszteletek szóltak a szellemi-lelki felkészítésről, kiváló dicsőítéssel és igen erőteljes külföldi vendég szolgálókkal. Számomra a legtöbbet egy Jura nevű ukrán igehirdető tanításai jelentették, aki rendkívüli igeismerettel és lendülettel prédikált. Emlékszem egész csoportunkat kivétel nélkül nagyon fellelkesített minden alkalom, amikor lehetőségünk volt hallani az Igét és az ötnapos felkészítés után teljes erővel indultunk el a tíznapos misszióra.

A missziókon általában tízfős csoportunkkal, illetve néhány más gyülekezetből érkezett testvérrel vettünk részt. A tíznapos küldetések alatt az esetek többségében naponta 1-2 evangelizációt vállaltunk el, ahhoz igazodva, ahogy helyi vendéglátóink kérték tőlünk. Így jutottunk el Romániába, Szerbiába, Albániába és Ukrajnába is. A missziók alapvetően nyáron zajlottak, de a Kelet-Európa Misszió Alapítvánnyal kiépült jó kapcsolat hatására sok esetben a karácsonyi „szezonban” is elutaztunk két-három napra, hogy ajándécsomagok százait osszuk szét az Evangéliummal rengeteg rászoruló kisgyermeknek.

Ha egyetlen mondatban kényszerülnék összegezni ezeket a küldetéseket, azt mondanám, hogy rendkívül tanulságosak és hitmélyítőek voltak számunkra. Másrésztől azonban hiszem, hogy céljukat elérték a nem hívők vagy a hitben elfáradtak életében is.

2. A gyülekezet külmissziós tevékenységei

Külföldön missziózni – egyfelől sokkal nehezebb feladatnak tekinthető a kulturális, nyelvi és egyéb különbségek miatt, másrészt azonban – valljuk be őszintén – bizonyos szempontból könnyebb számunkra ismeretlen emberek elé kiállni és Istenről beszélni. Külmisszióink természetesen azokat az országokat érintették, ahol a szellemi szükségletek mellett nagyfokú szociális hiány is mutatkozott.

2.1 Misszió Albániában (1995)

Közösségünk első külföldi missziós tevékenysége bizonyos szempontból egyben a legnagyobb kihívást jelentette számunkra, hiszen mondhatni tapasztalatlan tinédzserekként ugrottunk bele az egyik legtávolabbi és legnehezebb célpont, Albánia elérésébe. Odautazásunkkor egy napot az egykori Jugoszláviában töltöttünk, majd csak ezután érkeztünk meg a végállomáshoz. Bevallom őszintén, számomra sokkoló volt belépni az országba és mai napig emlékszem arra a levertségre, amit szinte az első kilométerek megtétele után éreztem.

Albániáról nem sokat tudtunk, megtanultunk albánul pár dicsőítő dalt, beszéltünk onnan érkezett testvérekkel, elsajátítottuk, mire kell figyelniük, hogy ne sértsük meg az ott lakókat – de egészen más elméletben hallani Albániáról és szívni az ottani levegőt, érezni a hely valóságát.

Albánia katasztrófálisnak tűnt mindannyiunk számára. Kihalt pusztaságon haladtunk át, az út közepére hányt szemétkupacokat, kikötött szamarakat, borzasztóan lepusztult benzinkutakat láttunk. Az első városba eljutva sem javult a helyzet, csupán koncentráltabb lett a hulladék és rendetlenség – mintha valami pokolban játszódó film díszletei között jártunk volna. A nyugati demokráciák kényelméhez szokott komfortérzetünk egy pillanat alatt fel lett forgatva, ráadásul első evangelizációs helyszínünk egy kórház volt, ahol igazi, húsbavágó nyomorúságokkal találkozhattunk. Az viszont az első pillanattól fogva egyértelmű volt, hogy az albán emberek nagyon vágnak Istenről hallani és nyitottak felénk.

Evangelizációink javarészt az utcán zajlottak, ahol bizonyosságot tettünk Istenről, pantomimdarabokat játszottunk, imádkoztunk és az emberekkel foglalkoztunk. Lehetetlen volna mindent leírni, ami a majdnem kéthetes út alatt történt velünk. Az viszont elevenen él mindannyiunkban, hogy át kellett mennünk sokféle nehézségen: többen – köztük én is – lázas betegségnek estek áldozatul (mivel egy hegy tetején lettem rosszul és járni sem bírtam, egy szamarat hoztak nekem és az hozott le végül), a csoporton belül is konfliktushelyzetek adódtak, egy éjszaka skorpiókkal kellett egy ágyban aludnunk, a hazaúton pedig a rendőrség elvette az egész út alatt készített videofilmünket.

A nehézségek mellett azonban rengeteg emberhez, felnőttekhez és gyerekekhez egyaránt sikerült eljuttatnunk az Evangéliumot, valamint meglátogattunk albán imacsoportokat is. Az országban keresztény szemmel leginkább az emberek értékrendje volt meglepő számunkra: Tirana, a főváros

borzalmas állapotban volt, a lakótelepi házakban is csak korlátozott módon lehetett vezetékes vízhez jutni, az épületek romosak, az utcák szennyezettek voltak – ezzel szemben azonban szinte minden erkélyen a legmodernebb parabolaantennás vevőkészülék díszelgett, az emberek drága autókkal jártak, s olyan is előfordult, hogy egy nehezen megközelíthető hegyi falucska egyik szalmatetős viskójában szép biliárdasztal állt. Véleményem szerint mindez jól példázza, hogy egy kicsit félrecsúszott értékrendű világkép uralkodott az országban.

Albánia, mint a kihívások és tapasztalatszerzés helye maradt meg számunkra és a mai napig örömmel gondolunk vissza az ott töltött időnkre. Sajnos hazaérkezésünk után nem sokkal tört ki az ismert fegyveres konfliktus Albániában, ezért több ott élő magyar misszionárius is arra kényszerült, hogy családjával együtt Magyarországra visszaköltözzön.

2. 2 Missziók Romániában (1996, 2004, 2005)

Románia talán a legkedvesebb emlék marad számunkra az összes missziós terület közül. Természetesen magyarul a vidéken, vagyis Erdélyben tartózkodtunk az Érszőlősi Pünkösdi Gyülekezet vendégszeretetének köszönhetően. Erdélyben többnyire nem találunk ateizmust – sokkal inkább a vallásosság számít erőteljesnek, ami gyülekezetekben és azokon kívül is megtalálható.

Számomra az egyik legmaradandóbb élmény Istennel az volt, amikor a Margitai Pünkösdi Gyülekezetbe hívtak bennünket szolgálni: nekem kellett az Igével készülni, de körülbelül öt perccel az alkalom kezdése előtt úgy éreztem, el kell felejtennem, amiről beszélni szeretnék. Helyette Isten azt kérte, egész másról legyen szó: arról a történetről, amikor Mózes felemeli a kezét, így Izrael győzedelmeskedik Amálek felett, amikor azonban leengedi, vesztesre áll a csata. Az Úr arra hívta fel a figyelmemet, hogy a Margitai Pünkösdi Gyülekezetnek szükséges volna misszionáriusokat kiküldenie – az otthon maradtaknak pedig fel kell emelniük a kezüket, hogy támogassák ezeket a testvéreket a harcban. Úgy gondolom, az üzenet valóban „eltalálta” a közösséget, a KEMA részére írt beszámolómban krónikásunk így emlékszik a történetekre: „Az alkalom után a gyülekezeti előljáró köszönetet mond a szolgálatokért, és feltárja az ige aktualitását: a gyülekezet ugyanis tíz éve nem missziózik. Telitalálat.” (Pap [2004], 4 o.)

Romániában sok építő és különleges tapasztalatunk volt az Úrral, de a szinte mindent átható vallásosság nagyon-nagyon megnehezítette a dolgunkat. A főként kisebb falvakban található kis gyülekezetek rendkívüli mértékben ragaszkodtak tradícióikhoz, még akkor is, ha az kifejezetten romboló eredményekhez vezetett. Voltunk olyan közösségekben, ahol egyenesen kényszerítették az embereket, hogy térdeljenek le Isten előtt, illetve sok ehhez hasonló elvárás teljesítésére kötelezték őket. Az egyik ilyen gyülekezetben tudtunk délelőtt és délután is szolgálni, s óvatosan, de nagyon tudatosan próbáltuk leépíteni ezeket a vallásos falakat, melyektől mi magunk is iszonyodtunk.

Románia sok tapasztalatot jelentett számunkra a cigánymisszió területén is. Ottlétünk alatt viszonylag sokszor jutottunk el egy helyi misszionárius támogatásával nagyon szegény cigánytelepekre, ahol szinte leírhatatlan körülmények között élnek emberek. A cigányság mindig is kítaszított nemzet volt, s Erdélyben még ehhez hozzáadódik a román-magyar ellentét is. A sok szenvedés ellenére azonban rendkívül nyitottak voltak felénk a romák, többen közülük nagyon őszintén megtértek, ahogy krónikásunk, Pap Dániel leírta: „Az igehirdetés után többekért imádkozunk. A házigazda sír, és elmondja, most döntött igazán Krisztus mellett; eddig támogatta ugyan a szolgáló testvért, de maga sem tudta, miért. Imádkozunk a családjáért, megvallják bűneiket. Még énekelünk a helybeliekkel közösen, és már jó későre jár, mire hazaindulunk boldogan, mint akiknek bő aratásban volt részük.” (Pap [2004], 5 o.)

Mivel lehetetlen volna a dolgozat terjedelme miatt az összes értékes megtapasztalásunkat említeni, az egyik legkomolyabban szeretném zárni az erdélyi missziók leírását. Az egyik faluban új gyülekezeti házat épített a helyi pünkösdi közösség. A „házavató” istentiszteletet későbbre tervezték, a mi kedvünkért azonban szerveztek egy evangelizációs alkalmat a nagyon szép épületben. A problémát többek között az okozta, hogy az egész faluban nem volt áram, s ez lehetetlenné tette, hogy pantomimdarabjainkat előadjuk a kísérőzene lejátszásának hiányában. Először nagyon csalódottak voltunk, de elkezdtünk imádkozni az alkalom alatt, hogy Isten segítsen rajtunk. Hirtelen – pontosan amikor szükségünk volt rá – visszajött az áram. A tervek szerint előadtuk a darabokat, s amint az utolsót is befejeztük, az áram ismét elment. Később sem volt: a helybeliek szerint az áramszünet sok esetben napokig is el szokott tartani. Úgy vélem, Isten válaszolt és segített rajtunk.

2. 3 Misszió Szerbiában (2003)

Szerbia gyökerestül mást jelentett számunkra, mint amire bárki is számított volna egy missziós út kapcsán. Emberi számítás szerint ugyanis ez a küldetés kudarccal végződött, ami főként a csoportvezetőnknek volt köszönhető – Isten azonban körülményeink ellenére megkönyörült rajtunk és voltak komoly eredményei is a szolgálatnak. Mindaz, ami történt nagyon tanulságos, ezért nem szabad elhallgatni – csoportvezetőnk nevét az ő védelmében azonban Attilára változtattam.

Nagyon lelkesen érkeztünk meg Szabadkára, ahol a helyi gyülekezet lelkipásztora fogadott bennünket és a gyülekezet épületében adott szállást számunkra. A csoport délelőttjeit felkészüléssel töltötte, hogy a délutáni és esti órákban teljesen odaszánva tudja hirdetni Isten Igéjét a nem hívó embereknek a különféle falvakban és városokban. Az első ilyen evangelizáción már észlelhettük, hogy Attila megközelítésével probléma van: mivel kevesen jöttek el a meghirdetett rendezvényre, ő viszont „eredményeket akart látni”, ezért az alkalom közepén kísértelt az utcára, behozott egy hölgyet, akit leültetett az első sorba és a mikrofonba beszélve közvetlenül neki címezte

prédikációját. Végezetül mindenki előtt felszólította megtérésre, a hölgy pedig ijedt zavarában el is fogadta ezt – véleményem szerint nem tudva valójában miről van szó. Az alkalom után páran próbáltuk figyelmeztetni Attilát, hogy ez a szemléletmód nem szerencsés és feltétlenül meg kell hagynunk az emberek döntési szabadságát, ahogy azt Isten is teszi. Akkor még csoportvezetőnk problémás „munkamódszerét” kezelhetőnek véltük és nem tartottunk attól, hogy ez a gondolkodásmód uralni fogja mind a tíz eltöltött napunkat.

Attila azonban minden területen katasztrofálisnak bizonyult: egyrészt a dicsőítéstől kezdve az autóvezetésen át az összes prédikáción keresztül mindent ő szeretett volna egy személyben lebonyolítani – valamiért azt gondolta, a csoportvezető dolga, hogy a feladat oroszlánrészét elvégezze, pedig tíz ember volt még a csoportban rajta kívül. Úgy vélem maga Isten is figyelmeztetett bennünket, hogy helytelen úton járunk: volt olyan evangelizációnk, amikor az alkalom alatti forró napsütéses időjárás hirtelen megváltozott és szakadni kezdett az eső, majd egy épületbe behúzódva elment az áram is (egy színdarab közepén). Látványos kudarcba fulladt Attila azon kísérlete, hogy egy süketnéma beteget meggyógyítson, valamint az autót is megrongálta vezetés közben. Ezeknél azonban sokkal rosszabb volt, hogy akadtak, akik elmentek az evangelizációs alkalom közepén, amikor hallgatták Attila prédikációit, melyeknek sokszor semmi közük nem volt az Evangéliumhoz, hanem egyszerűen nem szóltak semmiről sem.

Természetesen mi is láttuk, hogy ez egy tarthatatlan állapot, ugyanakkor nem akartunk a fölénk rendelt tekintély ellen lázadni. Többször is kísérletet tettünk arra, hogy ezeket a problémákat őszintén feltárjuk és kezeljük (adott esetben négy szemközt), de Attila mindig elzárkózott a lehetőségtől és úgy vélte, nehézségeink az Ördög támadása miatt adódnak. Az egyik mélypontot jelentette, amikor Kanizsán alapos munkával meghirdettünk egy utcai evangelizációt a helyi strandon, melyre senki nem jött el. Az összeállított programunkat ennek ellenére elkezdjük, végül egy arra tébláboló kislányt vett észre csoportvezetőnk, akit szó szerint odahúzott a színpadhoz megtérni.

Attila hozzáállása sajnos az egész tíznapos misszió összes állomásának arculatát és hangvételét meghatározta, a mi szolgálataink pedig arra is koncentráltak, hogy enyhítsük az általa okozott károkat. Ezért volt fantasztikus, hogy az egyik nagyvárosban – ahova többször is visszamentünk egy vendégevangélista támogatásával – alakulhatott egy új gyülekezet! Mivel ezeken az alkalmakon Attila a vendégszolgáló miatt nem kapott sok szerepet, Isten erőteljesen megragadta a vendégeket, akik közül sokan megtértek. Tudomásom szerint ez a kis gyülekezet a mai napig létezik.

A szerbiai missziós út végeztével mindent feltártunk a KEMA munkatársainak, akik teljesen ledöbbsentek Attilát illetően. Hónapokkal később talákoztunk vele ismét: addigra ő is eljutott addig, hogy bocsánatot kérjen hajlíthatatlanságáért, hibáit elismerte, kapcsolatunk így rendeződött vele.

Fontos még megemlíteni, hogy Szerbiában gyakran megfordultunk több éven keresztül

karácsonykor is. Ezeken a rövid utakon kisgyermek ezreinek tudtunk ajándécsomagokat osztogatni, rendkívül jó kapcsolatunk alakult ki a helyi gyülekezetek vezetőivel is, noha problémák akadtak bőven a pár napos utak alatt – Szerbia minden szempontból „rágós falat” volt számunkra.

2. 4 Misszió Ukrajnában (2006)

Ukrajna volt mai napig az utolsó külföldi állomás csoportunk számára. Ez a küldetés sok mindenben hasonlított az előbb említett szerbiai útra, noha más természetű gondokkal küszködtünk. Ukrajnában leginkább az az egyszerre kemény és közömbös légkör volt a jellemző, ami mindenhol felütötte a fejét. A nehéz próbák már az első nap kezdődtek: egy idegen sofőr szállított bennünket célállomásunkra, aki a szegény gyermekek étkeztetésére gyűjtött mintegy százötvenezer forintnyi adományt ellopta tőlünk. (Ezt az összeget később a csoport tagjai összeadakozták, de az eset így is megviselt bennünket.) Ukrajnába velünk együtt egy másik csoport is érkezett, az ő mikrobuszukat azonban nem engedték át a határon, gyalog kellett továbbmenniük. Nekünk kellett autókkal a segítségükre sietniük. Ezzel a két nehézséggel telt el első napunk egy számunkra idegen közegben. Később még szembe kellett néznünk vendéglátóink felkészületlenségével, valamint életkörülményeinket nehezítő tényezőkkel is: volt, hogy napokig nem lehetett fürdeni és az illemhelyet használni, egy alkalommal engem meg akartak verni és a rendőrség is majdnem megbüntetett. Mondhatni, hogy „igazi” missziós körülmények közé keveredtünk – véleményem szerint az Úr akaratából.

Mindemellett azonban sok áldásban is részünk volt. Egyik alkalommal az utcán sétálva osztogattunk szórólapokat, amikor megláttam egy hajléktalannak tűnő férfit. Odamentem hozzá és beszélgetni kezdtünk: kiderült, hogy Alfrédnak hívják (akárcsak apósomat), ráadásul Csepelen lakott, ahol gyülekezetünk megtalálható. Egyik lábáról három ujját amputálni kellett, mivel megfagytak. Imádkoztam ezért az emberért, akit nagyon megérintett Isten szeretete és elsírta magát. Ezt követően páran elmentünk és vettünk neki kenyeret, felvágottat és ásványvizet. Meghívtuk egy evangelizációra, ahova végül barátjával együtt érkezett és az alkalom végén mindketten megtértek! Kicsit sokkal jobb élmény volt számunkra a beregszászi cigánytábor, melyről krónikásunk így emlékezett meg: „Elmentünk a beregszászi cigánytáborba. „A fal mögött Kína” – kiáltott fel annak idején a világutazó Marco Polo. A mi meglepetésünk sem volt kisebb, amikor feltárult előttünk – ámde nem Kína, hanem a cigánytábor, ugyanis a helyi önkormányzat jó kétméteres falat húzott köréjük. Itt vannak aztán a mély vizek és benne a nagy halak: olyan emberek, akik fuldokolnak a bűn, a tudatlanság, a nyomor és erkölcstelenség mocsarában, a Sátán megkötözte őket mindenféle kötelékekkel és nevet pusztulásuk felett.” (Pap [2006], 5 o.). Megdöbbenő volt tehát látni, hogy ebben a modern korban létezhet még olyan emberjogilag is vitatható állapot, hogy a helyi cigányságot az Önkormányzat gettósítja egy kétméteres téglafallal. Ez láthatóan bántotta is a roma

családokat, akik nagyon kedvesek és nyitottak voltak irányunkban. Hirdettük nekik az Evangéliumot és imádkoztunk értük, de véleményem szerint ezek az emberek folyamatos lelkipozícióra és ápolásra szorulnának.

Ukrajna másik nagy pozitív emléke marad számunkra a péterfalvai rockfesztivál, mely egy háromnapos rendezvény, ahol rengeteg fiatal megfordul, hogy leigya magát, kábítószeressen és élvezze a fellépő zenekarok előadásait. Leginkább a honi Sziget-rendezvények miniatűr kiadásának tekinthető, ahol mi is kaphattunk egy sátrat, valamint a nagyszínpadon fellépési lehetőséget is! Ez utóbbi keretében egy hosszú színdarabot játszottunk el, majd egy bizonyágtételt követően invitáltuk a fiatalokat, hogy a sátrunkhoz jöjjenek beszélgetni. Ez utóbbi megtette hatását: „A bizonyágtétel után csak úgy jöttek az érdeklődők a sátorba. A beszélgetésekből kiderült, hogy a fiatalok vagy ateisták, vagy pedig görcsösen ragaszkodnak valamiféle valláshoz, bár a kereszténységről a legalapvetőbb ismeretekkel sem rendelkeznek.” (Pap [2006], 5 o.) A péterfalvai szolgálatok nagyon fárasztóak is voltak számunkra, hiszen a fiatalokkal „több műszakban” foglalkoztunk, gyakorlatilag hajnalba nyúló beszélgetések közepette.

Ukrajna számunkra kihívás volt és úgy éreztük, a rendkívül kemény szellemi légkör ellenére Isten megtalálja az útját annak, hogy az embereket megérintse.

3. A gyülekezet belmissziós tevékenységei

Közösségünk missziós tevékenységei bár átlépték több esetben is az országhatárokat, azokat leginkább belföldön – főként gyülekezetünk közelében – végezzük. A szolgálati területek többféle irányban találhatóak, melyek közül leginkább a hajléktalanmissziót és a gyermekes családok felé történő evangelizációt lehetne kiemelni.

3.1 Hajléktalanmisszió

Nem hiszünk abban a kereszténységben, ami csupán beszél Isten szeretetéről és irgalmáról, de gyakorlati úton képtelen bemutatni azt. Jézus bár alapvetően az ember üdvösségének kérdését tartotta középpontban, ez nem jelentette, hogy a szegények, betegek és elesettek felé közömbös lett volna. Istennek ezt a mindenki irányába lehajoló irgalmát szeretnénk kifejezni a hajléktalan embereknek, amikor meghívjuk őket hozzánk (esetleg mi megyünk el a hajléktalanszállóra) és ételt, italt, ruhaneműt, tisztálkodási szereket adunk nekik – természetesen az Evangéliummal együtt.

Hajléktalanoknak hirdetni az Evangéliumot sokak számára magától értetődő és egyszerű dolog: talán úgy gondoljuk, ha valaki ennyire perifériára szorult társadalmi helyzetben van, az két kézzel nyúl majd Isten után. Ezzel szemben azonban azt tapasztaltuk, hogy a hajléktalan emberek sok esetben nagyon zárkózottak ebben a tekintetben. Ennek oka többek között, hogy saját állításuk szerint már minden keresztény felekezet ezerféle módon hirdette nekik az Örömhírt és megpróbálta őket a helyes irányba terelni. Többen közülük pedig neheztelnek is Istenre, miért nem segít rajtuk,

ha valóban mindenható hatalommal rendelkezik.

Minden nehézségtől függetlenül hajléktalanmisszióknak voltak jó eredményei. Amikor közösen ebédeltünk ezekkel a nehéz sorsú emberekkel, a beszélgetések és imádkozások során sokan sírtak és nyitották meg a szívüket Istennek. Ahogy lelkipásztorunk, Schönek Alfréd visszaemlékszik egyikükre: „Egy negyven év körüli férfi eljött egy hajléktalanoknak szervezett, ebéddel egybekötött evangelizációkra. Az Úr kegyelme megtérésre vezette. Megváltozott az élete és megszabadult megkötöttségeitől. Gyülekezetbe, házicsoportba jár, munkahelyet talált. Az Úr teljesen helyreállította az életét.” (Dr. Kovács – Kerekes[2006], 212. o.) Az említett férfi megtérése után nem sokkal életét vesztette – hitem szerint Isten gondoskodott róla, hogy elköltözése előtt még találkozzon Jézussal.

3. 2 Misszió a gyermekek és családok felé

Kétségtávol a gyülekezet egyik legsikeresebb és leginkább előtérben álló missziós tevékenysége a gyermekes családok megszólítása. Nem véletlen, hogy közösségünkben igen sok az ilyen család, a gyermekekkel három csoportban történik a foglalkozás, s természetesen az evangelizációk nagy része is a gyermekek megszólítását tartja középpontban.

Egyik legnagyobb rendezvényünk az évente megrendezett *Vár a nyár!* című gyermekmajálisunk. A gyülekezet által bérelt épület egy nagy területen fekvő kertben található, a kert pedig remek színteret biztosít ugrálóvárnak, sportvetélkedőknek, színpadnak és minden más, kicsiket és nagyokat érdeklő programnak. A Vár a nyár! rendkívül látogatott szokott lenni: százával jönnek a nem hívő családok és gyakran egész napjukat velünk töltik. Kerületi lapunk rendszeresen tudósít az eseményről: „Való igaz, hogy az esemény lényege egyáltalán nem ebben mérhető és keresendő, azonban a számok is jól mutatják, hogy mennyire jól sikerült az Ebenhaeser-gyermeknap. A lurkók ugyanis – akiknek létszáma reggel 10-től délután 5-ig, a becslések szerint elér(het)te akár a félezret is... – mintegy 30 kilogramm szendvicset és hozzá úgy 150 liternyi üdítőt fogyasztottak el, miközben számos, érdekesebbnél-érdekesebb játék és foglalkozás várta és szolgálta ki őket. Egész nap szólt a zene: a pódiumon a gyülekezet saját „zenekara” muzsikált – „néha” átadva helyét másnak – például egy bábelőadásnak, vagy a szinte óránkénti tombolasorsolásnak. Mivel minden (étel, ital, játékok stb.) ingyenes volt, nem „lóghatott ki” ebből a sorból a tombola sem, amelynek jegyeihez a lurkók úgy juthattak hozzá, ha „megszolgálták” – azaz: futottak ugrottak, énekeltek, szavaltak, bolondoztak, mókáztak... S hogy erre egész nap volt energiájuk, az bizonyítja, hogy a délután fél ötkor tartott utolsó tombolahúzáson is még szép számban vettek részt.” (Fehér [2008], 7. o.) A rendezvény legnagyobb haszna persze nem a tömeg és a jó sajtó, hanem az emberek elérése az Evangéliummal.

3. 3 Egyéb tevékenységeink

A hajléktalanmisszió és családok megszólításán túl elkötelezettek vagyunk minden ember felé, ha az Evangélium hirdetéséről van szó. Ennek egyik legegyszerűbb módja véleményem szerint, ha az istentisztelet hangnemét és tartalmát úgy alakítjuk, hogy az érthető és érdekes legyen minden látogató számára. Amennyiben ez sikeresen megvalósul, úgy nem kell különbséget tennünk „missziós” és „házon belüli” alkalmak között, hiszen minden istentisztelet egyben evangelizációs szemléletű is lesz.

Éppen ezért teszünk erőfeszítéseket annak érdekében, hogy a vasárnapi istentisztelet a szó minden értelmében nyitottak legyenek. Mivel rendszeresen kapunk használt ruha szállítmányokat a Kelet-Európa Misszió Alapítványtól és a Máltai Szeretetszolgálattól, ezért szoktunk szervezni olyan vasárnapokat, amikor az alkalom után bárki ingyen hozzájuthat jó minőségű használt ruhaneműhöz. Ezekre a külön hirdetett rendezvényekre általában szegényebb sorsúak vagy nagycsaládosok szoktak eljönni, s természetesen az igehirdetések tartalma is ehhez igazodva igyekszik Isten szeretetét bemutatni. Kerületi lapunkban így írtak az eseményről: „Ingyenesen válogathat ruhát és lelki támaszt is kap, aki ellátogat az Ében-Haézer Gyülekezet szokásos vasárnapi istentiszteleteinek egyikére... Az istentiszteleten való részvétel természetesen nem kötelező, de a ruhaosztás csak a kb. másfél órás szertartás után, fél hat körül kezdődik. Az ingyenesen elvihető ruhák részben a gyülekezet tagjaitól, részben a Magyar Máltai Szeretetszolgálattól érkeznek.” (Szatmári [2007], 5.o.)

Összegzés

Reményeim szerint sikerült megmutatnom, hogy az Agapé Gyülekezetek Ében-Haézer Közössége tevékeny gyülekezet. Azt gondolom, büszkék mégsem lehetünk magunkra, hiszen az előttünk kinyitott ajtókat nem mi tártuk szélesre, csupán bementünk rajtuk. A lehetőségeket Isten adja nekünk, a mi választásunk, hogy mennyire élünk velük.

A gyülekezet missziós tevékenységei kapcsán azonban azt érzékelem, hogy lehetőségeink határához értünk, leginkább a munkások számát illetően. A továbblépéshez és a jelenlegi missziós tevékenységek fejlesztéséhez egyre inkább elengedhetetlennek látszik, hogy az emberi erőforrások megszorodjanak. Én magam azért imádkozom, hogy Isten növelje a gyülekezetet megtérőkkel, akik azután felnőnek a hitben és érett keresztényként aktívan bekapcsolódnak a szolgálatba – melyek által újabb aratnivaló mezőket találhatunk az Úr számára.

Irodalomjegyzék

Dr. Kováts György – Kerekes Szabolcs [2006] *Gyülekezetek alapítása Magyarországon*, TBL Magyarország Alapítvány, 212 o. - 213 o.

Szatmári Péter [2007] *Ingyenes ruhaosztás*, Csepel Újság, november 16., 5 o.

Fehér György [2008] *Vár a nyár*, Csepel Újság, június 13, 7. o.

Pap Dániel [2004] *Hirdesd az Igét! - Barnabás 2004*, KEMA Hírlevél, december, 4 o. - 6 o.

Pap Dániel [2006] *Örömhírt – mindenhol, mindenkinek*, KEMA Hírlevél, december, 5 o.